BELLA

ciela

© Мартин Колев, автор
© Стоян Атанасов, *Kontur Creative*, художник на корицата
© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5659-7

МАРТИН КОЛЕВ

ВЕЩА

САГА ЗА СТОПАН

I

ciela

На Бела
с благодарност

Баба е веща, ама не е вещица.
– Отговор на тия, що казват на някои вещица.
„Български притчи, или пословици
и характерни думи“, събрани от
Петко Р. Славейков

Майка ти вещицата,
Мама ти магьосницата,
Мама ти бродницата,
Мама ти билярката,
Що знае много магии;
Що знае биле всякакво,
Тя омая младо и старо…
Народна песен

ПРОЛОГ*

Венда забави крачка. Погледът ѝ се спусна надолу по стълбището. От подлеза се процеждаше оскъдна, приглушена светлина.

– Уф, че я втасах… – промърмори тя.

Не беше съобразила, че ще трябва да мине оттук. В противен случай щеше веднага да приеме поканата на момичетата и да се качи с тях в таксито. Да, те не бяха в нейната посока, но тъй или иначе, настояваха да закарат и нея. Уви, Венда, поокуражена от изпитите шотове, отказа предложението им.

„Не, не, глупости, аз съм на петнайсет минути пеша оттука! – каза им. – Ще се прибера още преди да ви е дошло таксито. Айде, ще се състезаваме!“

Сега определено ѝ идеше да си вземе думите назад… Е, вместо това пристъпи напред – или поне се опита. Краката ѝ не я послушаха.

Течният ѝ кураж се изпари скоропостижно. Откакто се помнеше, Венда ненавиждаше подлеза – единствен в града и може би тъкмо затова още по-специален и страховит. Стараеше се да го избягва, а щом не можеше, профучаваше през него на бегом.

– А дали да не…

---

* Действието се развива в близкото минало, паралелно със събитията от поредицата „Софийски магьосници“. – Б. а.

Тя се извърна наляво, към булеварда, който се разстилаше пуст и лъскав след скорошния дъжд. Ами да, защо пък да не го пресече направо? Разбира се, от малка беше научена, че Кръстачката е най-опасното място за пресичане в целия град. Оттук минаваше транзитен път за Румъния, имаше натоварено движение и често ставаха инциденти. Сега обаче минаваше един часът през нощта, какво толкова можеше да се случи?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ един автомобил профуча с бясна скорост надолу по булеварда. През отворените прозорци кънтеше още по-бясна чалга.

– Ааа! – викна Венда и отскочи назад, но твърде бавно, и една локва опръска крака ѝ. – Абе ти акъл имаш ли?!

Въпросът бе по-скоро реторичен. Гръмогласен смях долетя от колата, която скорострелно се смали и изчезна в нощта.

Венда поклати глава и изтръска с длан мръсната вода от чорапогащника си. Ако не друго, поне краката ѝ се бяха поразсънили от шока. Тя се възползва от възвърнатата си подвижност и пое надолу по стълбите. Може би подлезът все пак беше по-малкото зло в случая.

„Или пък не – помисли си тя и сбърчи нос. – Ужас!"

Струваше ѝ се, че се спуска към Долната земя от приказките… ако Долната земя миришеше на боклук, урина и още нещо, което дори не можеше да определи и предпочиташе така да си остане. Приятната алкохолна замаяност напълно я напусна, а заедно с нея – и приятното настроение. А беше толкова хубава вечер – най-накрая, след хиляда уговорки, се беше видяла с момичетата.

Преди години те се събираха поне веднъж седмично, независимо от обстоятелствата. Дъжд, сняг, депресия, драматични раздели – все тая, момичетата от старата тайфа излизаха и се надприказваха, и се смееха до прегракване… Напоследък обаче уговорките вървяха все-трудно. Една по една приятелките ѝ минаха

под венчилото, вече си имаха и бебенца. Само Венда си остана сингъл*, което не звучеше крайно благозвучно, но пак беше за предпочитане пред родни еквиваленти като *стара мома*.

Венда от месеци насам врънкаше другите да излязат, но все нещо се случваше – ту се разболяваше бебе, ту изникваше непланирано семейно пътуване. Тази вечер звездите най-сетне се наредиха правилно. Момичетата се събраха и пиха шотове, пяха песни на „Спайс Гърлс" на караоке и си припомняха сладкото минало. В какви неочаквани посоки ги беше отвял животът само! Преди години всичко им се струваше ясно, знаеха точно коя от приятелската групичка е Кари и коя – Саманта. Днес вече се чудеха на коя героиня от любимия си сериал да се оприличат…

Венда ту се смееше, ту се жалваше от грубия жребий, отреден ù от съдбата. А другите я наобиколиха и я заутешаваха:

– Не бой се, Венде, нали помниш какво каза оная врачка? Догодина вече обезателно ще ни каниш на сватба!

– Ами, глупости – отвърна тя, – по сватби ходя само като шаферка.

– Не са глупости! – настояваха момичетата. – Просто ти си главната героиня в нашия сериал, така излиза! Затова хепиендът ти се бави.

– Главната героиня, ама друг път! – възропта тя. – Аз съм някакъв епизодичен герой, дето се появява за кратко и после никой не го помни…

Венда се усмихна на спомена. Винаги ù беше приятно с момичетата. Ала те вече пътуваха с таксито обратно към домочадията си, а тя се спускаше в гадната Долна земя. Стълбите свършиха и зад ъгъла я посрещна подлезът в цялата си среднощна прелест.

---

* Виж речника с тийнейджърски жаргон в края на книгата.

Една лампа беше изгоряла. Друга примигаше френетично, явно в очакване на сходна съдба. Оскъдното осветление, идеално за хорър продукция, разкри разхвърляни кашони и боклуци наоколо. Грозни футболни графити красяха стените.

Венда потрепери от погнуса. Намести с ръка работния бадж, който носеше на врата си. Беше го надянала обратно на излизане от бара, и сама не знаеше защо. Вдъхваше ѝ някаква илюзорна, но пък добре дошла увереност.

„Хайде, Венде – каза си. – Крачка напред…“

Тя повдигна насила крака си.

Нещо сред боклуците се разшава.

Венда изтръпна отново цялата, от главата до петите. Помисли си: „По дяволите…“.

Клошар се изправи сред вехториите. Носеше няколкоката дрехи едни върху други. Дългата му четинеста коса някак неусетно се сливаше с дългата четинеста брада.

Той погледна към Венда и промърмори нещо под носа си. На слабата светлина лицето му не издаваше никаква емоция – или намерение за действие.

„Ох, значи… – каза си Венда. – Защо все на мен…“

Тя спря, поколеба се. Беше образована жена. Знаеше, че бездомниците обикновено не са жертва на собствените си действия, а на обстоятелства далеч отвъд техния контрол… Освен това знаеше, че наоколо е пусто. Ако, не дай си боже, мъжът я нападнеше, нямаше кой да ѝ се притече на помощ.

Венда преглътна едва-едва и продължи напред. Усети учестеното биене на сърцето си.

Мъжът я изгледа изпод вежди, отново промърмори нещо, което тя не разбра. Все тая, нямаше нужда да завързва учтиви разговори в подлеза, трябваше просто да се измъкне оттук час по-скоро…

Крачка напред.

След това – още една.

Венда сбърчи нос, догади ѝ се. Представи си как момичетата пишат в общия чат: „Пу първа! Видя ли, че с таксито е по-бързо, а??“.

И по-късно: „Венде, къде си, бебче? Дай знак, че си се прибрала, моля!“.

И още по-късно, на следващата сутрин: „Някой чу ли се с Венда? Звъня ѝ, но не вдига!!!“... А съобщенията и пропуснатите повиквания изпълват напукания екран на телефона ѝ, запокитен сред вехториите...

Венда отпъди неприятните мисли и продължи.

Крачка напред.

След това – още една.

Ето го стълбището отсреща, вече я приканваше топлото сияние на външния свят. Почти го бе стигнала.

– Ей! – извика мъжът след нея.

Венда се престори, че не го чува.

Крачка напред...

– Ей, ти! – повтори мъжът. – Да ти се намира цигара?

– Не, не пуша – смотолеви Венда.

Лъжеше, естествено. Поомачканата кутия цигари натежа гузно в джоба на якето ѝ. Ако не беше толкова стресната, щеше направо да му я подари цялата. Коктейлът от емоции, бълбукащ в стомаха ѝ, се допълни ефектно от капчица срам. Човекът просто искаше цигара – или поне така твърдеше.

Тя сви към стълбището. Пое си дъх като че ли за пръв път, откакто бе слязла в подлеза. Вече поуспокоена, пристъпи към най-долното стъпало. Мислеше, че се е измъкнала, когато се случи.

Сянка, плътна и широка, закри заветната спасителна светлина. Не, това не беше обикновена сянка, беше нещо друго, по-странно и страшно.

Мракът се разля надолу по стълбището, Венда нямаше време дори да помръдне. Затвори очи. Хладна въздушна струя профуча край нея. Замириса ѝ на студено, старо и застояло.

„Това беше – каза си. – С мен е свършено."

Тогава иззад гърба ѝ дойде крясъкът – вледеняващ, отчаян.

– О, божичко! – промълви Венда.

Насили се да отвори очи. С периферното си зрение забеляза някакво рязко движение. Тази сянка – не знаеше как да я нарече другояче – беше нападнала бездомника! Трябваше да се махне незабавно оттук.

– О, боже… о, боже… – повтаряше Венда, бягайки нагоре по стълбите.

Страхът вля нови сили в трепереща ѝ крака. Излетя от подлеза със скок и забърза нататък по тротоара.

Градът беше стъписващо, неестествено тих.

В гърдите на Венда напираха думи – „Помощ! Помощ!" – ала не можеше да ги изкара навън. Не искаше да привлича върху себе си вниманието на онази сянка, онзи черен облак, онзи подвижен кошмар… Чувстваше се като страхливка, но наоколо нямаше жива душа, нямаше кой да се притече на помощ на горкия човечец долу…

Венда спря едва когато беше останала без дъх – и без токчето на едната си обувка. Скри се в храстите до автобусната спирка и прошепна задъхано:

– Божичко, какво… какво беше това?!

Надникна предпазливо през храсталака. Стопàн беше притихнал в септемврийската нощ. Светофарите примигаха сънено. Оранжевите им очи се разтичаха в мокрия асфалт.

Венда измъкна с трепереща пръсти телефона от джоба си. Видя няколко известия за нови съобщения, игнорира ги и набра 112.

Сянката надвисна над нея като облак, вещаещ буря. Пръстът на Венда замръзна върху зелената слушалка. Тя чу гласа не толкова с ушите си, колкото с костите, с цялото си същество. Беше хладен, плътен и неустоим:

– *Не бой се, миличка… Не тъжи… Ти ще бъдеш моята булка.*

ГЛАВА ПЪРВА

ДОБРЕ ДОШЛИ В СТОПАН

Добре, добре – вие сигурно си представяте някакви именити софийски магьосници, които правят зрелищни заклинания и спасяват страната или дори целия свят от демонски нашествия. Сигурно си представяте адски красиви вещици, които пеят народни песни и танцуват с метлите си кръшно хоро около Витоша. Сигурно си представяте епични битки със силите на злото и сърцераздирателни любовни истории, предателства и древни пророчества… В такъв случай – ща, не ща – ще трябва да ви разочаровам още от самото начало.

Казвам се Керда Калудова, на шестнайсет години съм и да, поне на теория съм вещица. Само не очаквайте някоя лачена посестрима, която хвърчи до небесата и с едно мръдване на показалеца си пали изпепеляващ огън. Аз правя такива калпави пламъчета, че дори не мога да си претопля сандвича на тях. Освен това живея в Стопан.

Ако не сте били в Стопан, трябва незабавно да поправите този пропуск! Скътан в прегръдката на Балкана, този чаровен град ще ви омагьоса с китната си природа и прословутите си археологически забележителности… или поне така пише в туристическите ни брошури.

Истината? Ако не сте били в Стопан, не сте пропуснали *нищо*. Това е просто поредният малък, западнал град, в който нищо вълнуващо не се случва. Нямаме демони, нито загадъчни зли сили. Дори вампирите ни са толкова възпитани, че не пият кръв. Вещерското ни сборище е достатъчно малко, за да се сбере около масата в кухнята. А най-сериозният ни проблем напоследък беше дали да не честваме Есенното равноденствие на закрито, защото го давали да захладнява. И повечето членове на сборището са в предпенсионна възраст.

Това е в общи линии нашият китен град, където, както казах, нищо вълнуващо не се случва. Поне до онази мрачна септемврийска сутрин, в която започна цялата тази история…

Втурнах се задъхана в класната стая. Бях закъсняла с десет минути за първия час, философия. Е, надали бях изпуснала нещо особено – честно казано, за моя час можех да закъснея и с четиресет минути и пак да не изпусна нищо.

Госпожа Деспова обаче тъй ме изгледа изпод буйните си вежди, че на бърза ръка се разсъних.

– Ето че и Керда ни удостои с присъствието си – отбеляза тя.

Изстрелях наведнъж заучената реплика:

– Добро-утро-госпожо-извинявам-се-за-закъснението!

– Влизай, влизай! – отвърна тя с реципрочно ниво на ентусиазъм.

Хвърлих си якето на закачалката, а учебниците – на чина. Деспова беше заръчала да прочетем някакъв текст от учебника вероятно за да отложи максимално нуждата да си общува с нас. Не я винях, няма нищо